DOMSTOLENS DOM (femte afdeling)
7. maj 1987 *

I sag 258/84,

Nippon Seiko KK, Tokyo, Japan, ved advokaterne Jeremy Lever, Queen's Counsel, of Gray's Inn, Eleanor Sharpston, barrister of Middle Temple, og solicitor Robin Griffith, advokatfirmaet Coward Chance, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean-Claude Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved Erik Stein som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Jörg Käser, direktør for Den europæiske Investeringsbanks direktorat for juridiske anliggender 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved dennes befuldmægtigede, juridisk konsulent John Temple Lang, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

og

Federation of European Bearing Manufacturers' Association (FEBMA), ved advokaterne Dietrich Ehle, Ulrich C. Feldmann, Volker Schiller, Hilmar Nehm, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, rue Philippe-II,

intervenienter,

hvori der i medfør af EØF-traktatens artikel 173 er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig

* Processprog: Engelsk.

antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1),

har

DOMSTOLEN (femte afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: fuldmægtig S. Hackspiel

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 23. september 1986, hvorunder sagsøgeren var repræsenteret ved Griffith, Lever og Sharpston, sagsøgte ved Erik Stein og H. J. Rabe, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved John Temple Lang og FEBMA ved Dietrich Ehle,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. december 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 5. december 1984, har selskabet Nippon Seiko KK, Tokyo, Japan (herefter benævnt »NSK«), i medfør af traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig antidumpingtold på kuglelejer med højst 30 mm i udvendig diameter og med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1).

2 Ved forordning nr. 744/84 af 19. marts 1984 (EFT L 79, s. 8) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på de nævnte minikuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore.

3 Den principale påstand i sagen er, at forordning nr. 2089/84 annulleres i sin helhed, subsidiært, at forordningen alene annulleres i det omfang, den vedrører sagsøgeren, dvs. at artikel 1 annulleres i det omfang, den fastsætter en endelig antidumpingtold på 14,91% for minikuglelejer, der fremstilles og eksporteres af sagsøgeren, og at artikel 2 annulleres i det omfang, den bestemmer, at den midlertidige antidumpingtold, NSK har indbetalt, skal opkræves endeligt.

4 Vedrørende gældende retsforskrifter, sagens faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

5 Rådet har gjort gældende, at sagen kun kan tages under påkendelse i det omfang, den vedrører den antidumpingtold, som blev pålagt sagsøgeren. Den anfægtede retsakt er nemlig en forordning, hvorfor kun de bestemmelser, der vedrører sagsøgeren umiddelbart og individuelt, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål.

6 Herom bemærkes, at de foranstaltninger, hvorved der indføres en antidumpingtold i medfør af Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1), efter Domstolens faste praksis — jfr. bl. a. dom af 21. februar 1984 i sag 239 og 275/82 (Allied Corporation m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005) — umiddelbart og individuelt efter den i traktatens artikel 173, stk. 2, angivne betydning kan berøre de pågældende producenter og eksportører, såfremt disse kan godtgøre, at de er direkte omhandlet i Kommissionens eller Rådets retsakter eller er berørt af de forudgående undersøgelser. I denne sag bestrider Rådet ikke, at NSK er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet selskabet er anført heri med navns nævnelse.

7 Det må imidlertid fremhæves, at den anfægtede forordning ikke indeholder generelle regler for én bestemt gruppe af uidentificerede erhvervsdrivende, men hjemler opkrævning af forskellig antidumpingtold dels hos de fabrikanter eller eksportører af minikuglelejer i Japan og Singapore, som er angivet med navns nævnelse, dels

hos visse andre selskaber, der udøver samme virksomhed i samme lande, men som ikke er nævnt i forordningen. Det må derfor antages, at NSK er individuelt berørt af den anfægtede forordning, men alene af de bestemmelser, som pålægger selskabet en antidumpingtold og angiver dens størrelse, og ikke af de bestemmelser, som pålægger andre selskaber antidumpingtold.

8 Følgelig må der gives Rådet medhold i dets formalitetsindsigelse, hvorefter Rådet vil være at frifinde for sagsøgerens principale påstand om annullation af forordning nr. 2089/84 i sin helhed. Den subsidiære påstand om annullation af de bestemmelser i den anfægtede forordning, som udelukkende vedrører NSK, kan derimod fremmes til realitetsbehandling.

Realiteten

9 Sagsøgeren har gjort flere anbringender gældende, som på baggrund af de fremførte argumenter kan inddeles i følgende grupper:

— metoden for beregningen af dumpingmargenen var ulovlig. Til støtte herfor påberåber sagsøgeren sig følgende argumenter:

  — Metoderne for beregningen af normalværdien og eksportprisen var uensartede;

  — metoden for beregningen af eksportprisen på grundlag af hver enkelt transaktion var urimelig;

  — valget af metoden var utilstrækkeligt begrundet;

  — den nye metode var i strid med retssikkerhedsprincippet og principperne om beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik;

  — normalværdien og eksportprisen blev ikke ensartet justeret;

— afslaget på at acceptere de afgivne tilsagn var ulovligt; under alle omstændigheder var det ulovligt ikke at acceptere de prisforhøjelser, NSK besluttede af foretage;

— størrelsen af det tab, fællesskabsindustrien hævdes at have lidt, og som Kommissionen antog svarede til dumpingmargenen, var utilstrækkeligt begrundet;

— den anfægtede forordning foreskriver endelig opkrævning af den midlertidige told, selv om den endelige told er mindre end den midlertidige.

I — *Anbringendet om, at metoden for beregningen af dumpingmargenen var ulovlig*

10 Med henblik på bedømmelsen af sagsøgerens anbringender og argumenter vedrørende dette punkt, bemærkes først, at der efter artikel 2, stk. 2, i Rådets forordning nr. 3017/79 foreligger en dumpingvare, når varens eksportpris til Fællesskabet er lavere end samme vares normale pris (såkaldt »normal værdi«). Ved normal værdi forstås efter artikel 2, stk. 3, litra a), den pris, der er betalt i normal handel for samme vare, bestemt til forbrug i eksportlandet. »Dumpingmargen« defineres i nævnte grundforordnings artikel 2, stk. 13, litra a), som »det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen«.

11 Det fremgår af disse bestemmelser, at eksportprisen og normalværdien udgør grundlaget for den sammenligning, der gør det muligt at fastslå dumpingmargenen. Vedrørende dumpingmargenen bestemmer forordningens artikel 2, stk. 13, litra b) og c), at »når der er tale om varierende priser, kan dumpingmargenen fastsættes for hver enkelt transaktion eller ud fra de hyppigst anvendte priser, de repræsentative priser eller de vejede gennemsnitspriser. Når der er tale om varierende dumpingmargener, kan der beregnes et vejet gennemsnit af disse«.

12 Det fremgår af den anfægtede forordnings punkt 11, at normalværdien blev beregnet på grundlag af et vejet gennemsnit af de priser, der blev anvendt på hjemmemarkedet. Eksportprisen blev, som det fremgår af forordningens punkt 16, beregnet efter den metode, der er baseret på den enkelte transaktion. Det fremgår af sagens akter, at der efter denne metode blev taget hensyn til de eksportpriser, der oversteg normalværdien, efter at disse var blevet fiktivt nedsat til niveauet for den normale værdi, og at der for de konstaterede eksportpriser som helhed blev fastsat et vejet gennemsnit, uanset om de lå under eller på højde med normalværdien.

Dernæst blev dumpingmargenen fastlagt ved en sammenligning mellem normalværdien, beregnet efter metoden med det vejede gennemsnit, og eksportprisen, beregnet efter metoden baseret på hver enkelt transaktion.

A — *Anbringendet om, at der blev anvendt uensartede metoder for beregningen af normalværdien og eksportprisen*

13 Sagsøgeren har gjort gældende, at beregningen af normalværdien og eksportprisen ganske vist, set på baggrund af dens økonomiske sammenhæng, udgør forskellige operationer, således som Rådet hævder, men ikke er indbyrdes uafhængige. Efter sagsøgerens opfattelse bør muligheden for at vælge mellem de forskellige metoder for beregningen af dumpingmargenen i henhold til artikel 2, stk. 13, i fororodning nr. 3017/79, bringes i overensstemmelse med det grundlæggende princip i forordningens artikel 2, stk. 9, hvorefter et passende sammenligningsgrundlag forudsætter, at normalværdien og eksportprisen beregnes efter samme metoder.

14 Herom bemærkes for det første, at metoderne for beregning af normalværdien og eksportprisen er angivet i forordningens artikel 2, hhv. stk. 3-7 og stk. 8. Disse bestemmelser indeholder flere forskellige indbyrdes uafhængige metoder for beregningen af hvert af de elementer, der indgår i sammenligningen.

15 Metodernes indbyrdes uafhængighed bekræftes af forordningens artikel 2, stk. 13, litra b) og c), som alene angiver de forskellige metoder for beregningen af dumpingmargenen, og som ikke indeholder noget krav om, at de metoder, der vælges for beregningen af normalværdien og eksportprisen, skal være ensartede eller identiske.

16 For det andet skal der henvises til forordningens artikel 2, stk. 9, som lyder:

»For at der kan foretages en passende sammenligning, skal der for eksportprisen og den normale værdi anvendes et ensartet sammenligningsgrundlag for så vidt angår varens fysiske egenskaber, mængder samt salgsvilkår.«

17 Det fremgår af denne bestemmelse, dels hvilke justeringer der kan foretages af normalværdien og eksportprisen, når disse i forvejen er beregnet efter de herom angivne metoder, dels, at de foreskrevne justeringer — som angivet i ottende betragtning til forordning nr. 3017/79 — udelukkende vedrører de forskelle mellem hjemmemarkedet og eksportmarkedet, man har konstateret i henseende til varernes fysiske egenskaber, mængder, salgsvilkår samt omsætningsled.

18 Følgelig kræver forordningens artikel 2, stk. 9, ikke — som hævdet af sagsøgeren — at normalværdien og eksportprisen beregnes efter samme metoder.

19 Anbringendet må derfor forkastes.

B — *Anbringendet om, at metoden for beregningen af eksportprisen på grundlag af hver enkelt transaktion var urimelig*

20 Sagsøgeren har anført, at anvendelsen af den i forordningen indeholdte metode for beregning af eksportprisen på grundlag af den enkelte transaktion i denne sag har medført, at der kun blev taget hensyn til salget til dumpingpriser og ikke til de salg, der blev gennemført til højere priser end normalværdien. Anvendelsen af denne metode måtte derfor uvægerligt føre til konstatering af dumping og til fastsættelse af en dumpingmargen, som var uden forbindelse med virkeligheden. Kun såfremt man havde beregnet eksportprisen efter den metode, der er baseret på vejede gennemsnitspriser, ville man i det konkrete tilfælde have kunnet opnå et rimeligt resultat.

21 Det bemærkes, at valget mellem de forskellige beregningsmetoder i forordningens artikel 2, stk. 13, litra b), forudsætter, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder. Som blandt andet fastslået i dom af 11. juli 1985 (Remia, sag 42/84, Sml. s. 2545) må Domstolen imidlertid på dette område begrænse sin prøvelse vedrørende en sådan bedømmelse til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning.

22 Sagsøgerens argumentation er i det væsentlige, at institutionerne har begået en åbenbar fejl i deres bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder ved at anvende en metode for beregningen af dumpingmargenen, som ikke tager hensyn til de eksportpriser, der lå over normalværdien, hvilket anføres at have medført urimelige resultater.

23 Disse argumenter kan ikke godtages. For det første må det konstateres, at metoden baseret på den enkelte transaktion ikke, som hævdet af sagsøgeren, udelukker, at der ved beregningen af dumpingmargenen tages hensyn til de transaktioner, der er gennemført til højere priser end normalværdien. Efter denne metode foretages der først en fiktiv nedsættelse af disse priser til det niveau, som svarer til normalværdien, men priserne indgår i beregningen af det vejede gennemsnit for alle de priser, der anvendes på eksportmarkedet.

24 For det andet bemærkes, at formålet med at stille institutionen frit i valget af en af de metoder, der er angivet i forordningens artikel 2, stk. 13, litra b), netop er at sikre, at den vælger den metode, der er bedst egnet til at opfylde formålet med antidumpingtoldproceduren. Efter forordningens artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 1, skal antidumpingtolden ophæve den skade eller trussel om skade, som forvoldes en erhvervsgren i Fællesskabet på grund af dumping.

25 Den metode, der er baseret på den enkelte transaktion, er nemlig den eneste, der giver mulighed for at ramme visse omgåelsesforsøg, som består i at skjule dumping ved at anvende forskellige priser, hvoraf nogle ligger over og andre under normalværdien. I en sådan situation vil anvendelsen af metoden med det vejede gennemsnit ikke opfylde formålet med antidumpingproceduren, idet denne metode hovedsagelig vil indebære, at salgene til dumpingpriser maskeres af salgene til de såkaldte »negative« dumpingpriser, hvorved det tab, den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet lider, fortsat vil bestå.

26 Det må derfor medgives Kommissionen, at den ikke i den foreliggende sag har begået nogen åbenbar fejl i sin bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder, fordi den ved beregningen af dumpingmargenen anvendte den metode, der er baseret på den enkelte transaktion. Dette anbringende må derfor forkastes.

C — *Anbringendet om, at begrundelsen for at vælge beregningsmetoden baseret på den enkelte transaktion var utilstrækkelig*

27 Sagsøgeren har anført, at begrundelsen under punkt 18 i den anfægtede forordning er utilstrækkelig, da Kommissionen ikke forklarer, hvorfor eksportprisen ikke, ligesom tidligere, blev fastlagt på grundlag af et gennemsnit af de konstaterede priser.

28 Det bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis, jfr. bl. a. dom af 26. juni 1986 (Nicolet Instrument, sag 203/85, Sml. s. 2049) skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som er lagt til grund af den EF-institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

29 I denne sag er begrundelseskravet opfyldt ved det i den anfægtede forordnings punkt 18 anførte, hvoraf blandt andet fremgår, at metoden blev ændret for at bringe det tab til ophør, der fortsat blev forvoldt EF's kuglelejefabrikanter som følge af anvendelsen af tidligere beregningsmetoder, hvorefter salg til dumpingpriser blev udlignet af salg til de såkaldte negative dumpingpriser.

30 Anbringendet om, at begrundelsen var utilstrækkelig, må herefter forkastes.

D — *De nærmere forhold ved indførelsen af den nye beregningsmetode baseret på hver enkelt transaktion*

31 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren anført, at de tilsagn, der blev afgivet i 1981, og som hvilede på de gamle metoder til beregning af eksportprisen, var gældende indtil den 22. marts 1984, på hvilken dato Kommissionen meddelte, at den trak sin accept tilbage. Det følger imidlertid af principperne om den berettigede forventning, retssikkerhed og god forvaltningsskik, at de erhvervsdrivende burde have været underrettet om den ændrede metode til beregning af eksportprisen i så god tid, at de kunne have tilpasset deres praksis til EF-reglernes krav.

32 Herom bemærkes for det første, at accepterede tilsagn efter artikel 14 i forordning nr. 3017/79 kan tages op til en fornyet undersøgelse, som ifølge samme bestemmelses stk. 3 kan medføre, at de foranstaltninger, der er truffet i forbindelse med tilsagnene, ændres, tilbagekaldes eller ophæves. Retssikkerhedsprincippet var således ikke til hinder for at revidere de i 1981 vedtagne foranstaltninger.

33 For det andet bemærkes, at ifølge samme forordnings artikel 2, stk. 13, litra b), der var i kraft på det tidspunkt, da NSK afgav sine tilsagn, udgør metoden, baseret på den enkelte transaktion, en af de metoder, som institutionerne kan anvende til beregning af dumpingmargenen, når der foreligger varierende priser, hvilket var tilfældet i denne sag.

34 I de tilfælde, hvor der tilkommer institutionerne et vist skøn med hensyn til valget af de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre institutionernes politik, kan de erhvervsdrivende derfor ikke nære berettiget forventning om, at institutionerne opretholder den først trufne foranstaltning. Institutionerne kan derimod ændre foranstaltningen inden for rammerne af deres beføjelser, jfr. Domstolens dom af 28. oktober 1982 (Faust mod Kommissionen, sag 52/81, Sml. s. 3745).

35 Endelig udelukker princippet om god forvaltningsskik ikke, at institutionerne anvender de beføjelser, de har fået tillagt ved den gældende ordning.

36 Anbringendet må derfor forkastes.

E — *Anbringendet om, at der blev foretaget en uensartet justering af normalværdien og eksportprisen*

37 Sagsøgeren har anført, at normalprisen og eksportprisen, i strid med artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 3017/79 ikke — i modsætning til, hvad Kommissionen har anført under punkt 19 i forordning nr. 744/84 — blev fastlagt på et ensartet sammenligningsgrundlag på grund af den foretagne uensartede justering af de to priser.

38 Kommissionen fratrak nemlig ved beregningen af eksportprisen alle omkostningerne hos sagsøgerens europæiske afdelinger, mens der ved beregningen af normalværdien kun blev foretaget fradrag af enkelte af de tilsvarende omkostninger på det japanske marked. Denne uensartede fremgangsmåde har efter sagsøgerens opfattelse medført, at normalværdien — og dermed dumpingmargenen — er blevet overvurderet, og en sådan fremgangsmåde er ubegrundet, idet salget af NSK's varer på det japanske marked foregår på samme stadium i distributionen som salget på det europæiske marked.

39 Hertil bemærkes, at ifølge artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 3017/79 fastlægges eksportprisen på grundlag af en beregnet værdi, når den pris, der er aftalt for de pågældende eksporthandler, ikke kan anvendes. Dette gælder navnlig, hvor der, som i denne sag, er tale om transaktioner mellem parter, som står i forretningsforbindelse med hinanden, eller som er bundet af en kompensationsaftale. I så fald beregnes eksportprisen på grundlag af den pris, hvortil den importerede vare første gang videresælges til en uafhængig køber, eller den beregnes på et andet rimeligt grundlag. I denne situation foretages justeringerne således for at tage hensyn til »samtlige omkostninger, som er blevet afholdt mellem indførslen og videresalget«.

40 Det var følgelig korrekt og i overensstemmelse med forordning nr. 3017/79 ved beregningen af eksportprisen at fratrække samtlige de omkostninger, der var afholdt af NSK's europæiske datterselskaber.

41 Det må dog erkendes, at der efter forordningens artikel 2, stk. 10, når der ikke foreligger et ensartet sammenligningsgrundlag for eksportprisen og normalværdien for så vidt angår de faktorer, der er nævnt i artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 3017/79, skal tages hensyn til de forskelle, som påvirker prisernes sammenlignelighed. Dette gælder bl. a. ved forskelle i salgsvilkårene. Artikel 2, stk. 10, litra c), bestemmer herom, at justeringerne normalt er begrænset

»til forskelle, som har direkte tilknytning til det pågældende salg og for eksempel omfatter forskelle i afgifter og indirekte beskatning, kreditvilkår, kautioner, garantier, teknisk bistand, kundeservice, provisioner eller løn til sælgere samt emballerings- [og] transportomkostninger...; der vil almindeligvis ikke blive foretaget justeringer for forskelle i administrative og generelle omkostninger, herunder forsknings- og udviklingsomkostninger, eller reklame...«.

42 Sagsøgeren har med henvisning til denne bestemmelse anført, at forskellige omkostninger, som blev fratrukket eksportprisen, også burde være blevet fratrukket normalværdien. I den forbindelse har sagsøgeren først og fremmest nævnt udgifter til telefon og serviceydelser over for kunder i selskabets japanske afdelinger. Sagsøgeren har dernæst nævnt selskabets tekniske afdelinger, som yder før- og eftersalgsservice til japanske kunder, og hvis omkostninger ikke, i modsætning til det af Rådet anførte, kan sammenlignes med omkostningerne i en forsknings- og udviklingsafdeling, som ikke kan justeres. Endelig har sagsøgeren anført fragtudgifterne på det japanske marked.

43 Det bemærkes hertil, at de justeringer, der foretages i medfør af artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 3017/79, adskiller sig fra de justeringer, der foretages ved beregningen af eksportprisen, såvel i henseende til deres formål som de nærmere betingelser for deres anvendelse.

44 Formålet med de sidstnævnte justeringer er nemlig at fastlægge den eksportpris, der normalt anvendes i handelen, mens formålet med justeringerne i medfør af artikel 2, stk. 10, er at foretage en vis korrektion af eksportprisen eller normalværdien, efter at disse først er beregnet efter reglerne i artikel 2, stk. 3-7 hhv. stk. 8. Justeringerne i henhold til artikel 2, stk. 10, foretages på grundlag af de objektive faktorer, som er angivet bl. a. i bestemmelsens litra c). Disse faktorer afspejler de særlige kendetegn ved det enkelte marked (hjemme- og eksportmarkedet) og har forskellige virkninger på salgsvilkårene og påvirker dermed prisernes sammenlignelighed.

45 For det andet foretager EF-institutionerne selv automatisk justeringerne ved beregning af eksportprisen i henhold til forordningens artikel 2, stk. 8, mens justeringerne i henhold til artikel 2, stk. 10, også kan foretages på begæring. I sidstnævnte tilfælde skal ansøgeren bevise, at ansøgningen er berettiget, dvs. at den forskel, der påberåbes, vedrører en af de faktorer, som er nævnt i artikel 2, stk. 9, at forskellen påvirker prisernes sammenlignelighed, og endelig — såfremt der, som det er tilfældet i denne sag, er tale om forskelle i salgsvilkårene — *at* forskellen har direkte tilknytning til de pågældende salg.

46 NSK findes imidlertid ikke hverken ud fra sagens akter eller retsfohandlingerne at have godtgjort, at selskabets ansøgning om justering efter artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 3017/79 opfylder betingelserne i denne bestemmelse.

47 Hvad for det første angår justeringerne som følge af udgifterne til telefon, kundeservice og den tekniske service, har NSK ikke godtgjort, at der var tale om forskelle, som havde direkte tilknytning til salgene. Ganske vist er justeringerne efter artikel 2, stk. 10, litra c), kun »normalt« begrænset til forskelle, som har direkte tilknytning til salgene, men NSK har ikke godtgjort, at der forelå særlige omstændigheder, som kan begrunde en fravigelse af hovedreglen.

48 Hvad angår for det åndet den af sagsøgeren krævede justering for fragtudgifter inden for Japan, har Rådet i duplikken gjort gældende, at der blev foretaget en justering herfor, og NSK har ikke været i stand til at afkræfte dette.

49 Anbringendet om justeringerne af normalværdien og eksportprisen må derfor forkastes.

II — *Anbringendet om, at det var ulovligt ikke at acceptere de afgivne tilsagn eller i hvert fald ikke at acceptere NSK's prisforhøjelser*

50 Sagsøgeren har anført, at selskabet afgav en række pristilsagn, efter at den foreløbige antidumpingtold var indført ved forordning nr. 744/84, og at selskabet desuden gav Rådet meddelelse om visse prisforhøjelser, som selskabet bragte i anvendelse med øjeblikkelig virkning. Rådet tog imidlertid ikke hensyn til disse prisforhøjelser, men indførte den endelige antidumpingtold på trods heraf. Sagsøgeren finder navnlig, at den angivne begrundelse for ikke at tage hensyn til de frivillige prisforhøjelser — nemlig at forhøjelserne først blev foretaget efter afslutningen af den periode, hvorunder undersøgelsen foregik — er uholdbar, idet man herved har forsømt at tage hensyn til forskellen mellem den foreløbige og den endelige anti-

dumpingtold. Desuden indeholder forordning nr. 3017/79 overhovedet ingen bestemmelser om undersøgelsesperioden.

51 Herom bemærkes for det første, at institutionerne ikke efter forordning nr. 3017/79 er forpligtet til at acceptere pristilsagn. Tværtimod fremgår det klart af forordningens artikel 10, at det er institutionerne selv, som skønsmæssigt afgør, om de kan acceptere sådanne tilsagn. NSK har imidlertid ikke godtgjort, at den begrundelse for ikke at acceptere sagsøgerens pristilsagn, som er anført i punkt 24 i den anfægtede forordning, overskred institutionernes skønsmargen.

52 For det andet bemærkes, at forordning nr. 3017/79 ikke indeholder bestemmelser, hvorefter der skal tages hensyn til frivillige prisforhøjelser, som indføres efter den periode, undersøgelsen omfatter. Forordningens artikel 7 indeholder nærmere regler om iværksættelse og videreførelse af undersøgelsen, der indgår som et led i den samlede beslutningsproces. Det fremgår, at undersøgelsen, i kraft af en kontradiktorisk procedure, skal gøre det muligt at fastslå de omtvistelige faktiske omstændigheder i sagen, på grundlag af hvilke der kan træffes beslutning om enten at afslutte proceduren eller indføre en antidumpingtold. Af forordningens fjortende og femtende betragtning fremgår endvidere, at Fællesskabets foranstaltninger skal være hurtige og effektive, og at undersøgelsen ikke må hindre dette. For at tilgodese begge disse hensyn, er det nødvendigt, at den periode, undersøgelsen omfatter — og hvorunder de faktiske omstændigheder, som skal fastslås i sagen, har fundet sted — vedrører et klart defineret og begrænset tidsrum.

53 Det er derfor uacceptabelt, at antidumpingproceduren ikke kan afsluttes, eller at der ikke kan træffes beslutning om indførelse af en endelig antidumpingtold, blot fordi de selskaber, som har fået pålagt en foreløbig antidumpingtold, frivilligt har forhøjet priserne efter afslutningen af undersøgelsesperioden. Sagsøgerens argumentation kan så meget mindre anerkendes, som forordningens artikel 14 hjemler mulighed for evt. at foretage en fornyet undersøgelse af situationen som følge af de nævnte prisforhøjelser, eller i givet fald at tilbagebetale den opkrævne told i medfør af forordningens artikel 15.

54 Sagsøgerens anbringende må derfor forkastes.

III — *anbringendet om, at der ikke blev givet tilstrækkelig begrundelse for størrelsen af det af EF's industri lidte tab, som kommissionen antog svarede til dumpingmargenen*

55 Under henvisning til Domstolens dom af 23. maj 1985 (Allied Corporation m. fl. mod Rådet, sag 53/83, Sml. s. 1621) har sagsøgeren anført, at Rådet efter artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 3017/79 er forpligtet til at bevise, at den endelige antidumpingtold var nødvendig for at udligne EF-industriens tab. Sagsøgeren finder, at Rådet ikke i tilstrækkelig grad har begrundet størrelsen af den endelige antidumpingtold. Under den anfægtede forordnings punkt 21 har Rådet nemlig alene henvist til den opgørelse af tabet, der fremgår af Kommissionens forordning nr. 744/84 og blot anført, at der ikke var fremkommet nye omstændigheder vedrørende EF-industriens tab. Dette sidste er imidlertid ukorrekt, da den endelige antidumpingtold, der blev pålagt sagsøgeren, var lavere end den foreløbige antidumpingtold.

56 Hertil bemærkes for det første, at punkt 21 i den anfægtede forordning udtrykkeligt henviser til de udtalelser om EF-industriens tab, som er indeholdt i forordning nr. 744/84. I sidstnævnte forordnings punkt 23-35 findes en detaljeret redegørelse for den forøgede markedsandel, som blev erobret ved de omtvistede indførsler fra Japan i perioden 1979 til første halvdel af 1983, samt for prisforskellene i forhold til de priser, der blev anvendt af Fællesskabets producenter inden for undersøgelsesperioden, EF-industriens produktionsnedgang som helhed, faldet i salget af de pågældende kuglelejer, det økonomiske tab og nedgangen i beskæftigelsen. I samme forordning fastslog Kommissionen endvidere, at den faldende efterspørgsel inden for Fællesskabet ramte Fællesskabets produktion betydeligt hårdere end den ramte dumpingimpo46 rten. På grundlag af samtlige disse omstændigheder fastslog Kommissionen, at dumpingimporten måtte antages at have påført EF's industri væsentlig skade, og at man i betragtning af tabets omfang burde fastsætte den midlertidige dumpingtold til samme størrelse som den foreløbigt konstaterede dumpingmargen.

57 For det andet bemærkes, at Rådet i den anfægtede forordning udtalte, at der ikke var fremført nye omstændigheder vedrørende EF-industriens tab, hvorfor det

måtte tilslutte sig de konklusioner vedrørende tabet, der var fastslået i forordning nr. 744/84. Den endelige antidumpingtold blev herefter, ligesom det var tilfældet med den foreløbige antidumpingtold, fastsat til den konstaterede dumpingmargen.

58 Endelig bemærkes, at den endelige antidumpingtold, som blev pålagt NSK, nok var lavere end den foreløbige antidumpingtold (hhv. 14,71% og 18,45%), men dette beroede på, at dumpingmargenen blev nedsat som følge af de kontrolundersøgelser, der blev foretaget under sagen, og ikke fordi institutionerne ændrede deres bedømmelse af de betydelige tab, der var blevet påført EF's industri.

59 Det må følgelig medgives sagsøgte, at den anfægtede forordning indeholder en tilstrækkelig begrundelse for størrelsen af det tab, der blev påført EF's industri, og for beslutningen om at fastsætte den endelige antidumpingtold til samme beløb som den konstaterede dumpingmargen.

IV — *Anbringendet om, at den anfægtede forordning foreskriver endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, selv om den endelige told er lavere end den midlertidige told*

60 Herom bemærkes, at den anfægtede forordnings artikel 2 foreskriver endelig opkrævning af det beløb, der blev indbetalt som sikkerhed for den midlertidige antidumpingtold, dog højst med et beløb »svarende til de... endelige antidumpingtoldsatser«. I modsætning til det af sagsøgeren hævdede, tager den anfægtede forordning rent faktisk hensyn til, at den endelige antidumpingtold var lavere end den foreløbige told.

61 Dette sidste anbringende må derfor forkastes, hvorefter sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

62 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da det sagsøgende selskab har tabt sagen, tilpligtes det at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder intervenienternes.

Galmot Schockweiler

Everling Joliet Moitinho de Almeida

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for femte afdeling